

стълъ. Само името. Азъ не можехъ да вѣрвамъ, не
смогнахъ да мисля. Само името прозвуча, изкрѣска
въ менъ и едно чувство да бѣгамъ, да догоня онова,
що е станало, ме гласна. Онова: сждбоносно, гибелно!

Опомнихъ се. Спрѣхъ и гласно се изсмѣхъ.
Халюцинации! Повторихъ високо: Халюцинации! и
отново се изсмѣхъ.

Файтонъ съ шумъ преминаваше улицата. Ко-
нетѣ, изнурени, дишаха тежко. Коларьтъ стоеше спо-
койно. Той не мислѣше за своитѣ бедни коне. Не-
говата ржка само механически сваляше и дигаше
камшика.

На прозореца на една къща младо момиче по-
ливаше цвѣтя. Долу играеха деца. Тѣхнитѣ викове
оглушаваха улицата.

Сега бѣхъ увѣренъ, че виденото на стълба е
нѣкаква смѣшна игра на моитѣ нерви. Нищо друго.
Ето улицата! (азъ показвахъ улицата). Ето хората,
ето живота! Тѣ бѣха като презъ миналия день, като
преди десетъ дни, преди година. Две деца се сборич-
каха. Ожесточено се нахвърляха едно върху друго.
Малкиятъ юмрукъ на по-голъмото разби устата на
противника. Старецъ се намѣси. Той имъ говорѣше
нѣщо. Азъ знаехъ: съветваше ги мѣдро, добродушно!

Нищо не се е случило! Стана ми леко. Почнахъ
да се забавлявамъ. Върнахъ се при стълба. До тамъ
броихъ стѣпкитѣ. 107! Хубаво число! На осмата
следъ стотицата извикахъ. Ридание потресе тѣлото
ми, а очитѣ, безумно разтворени, видѣха отново:
Казимиръ Храбъръ.